

просторі, де заплановане будівництво. Велика кількість потенційних варіантів траси формує просторову область пошуку оптимального варіанту розміщення на місцевості об'єкта, який проектують. Площі цих об'єктів можуть досягати декількох тисяч квадратних кілометрів. Внаслідок цього обумовлюється необхідність створення геоінформаційних систем з метою вирішення складних проблем. Важливою складовою вирішення поставленої проблеми є економічні показники. Позитивний ефект мінімізації капітальних витрат при проектуванні інженерної споруди можливий за умов оптимізації конструктивно-будівельних рішень. Для досягнення цієї мети необхідно розглядати альтернативні варіанти просторового положення майбутньої споруди.

Таким чином, основою процесу інженерних вишукувань є створення геоінформаційного середовища у вигляді інформаційних моделей місцевості, які отримані на базі топографічних карт різних масштабів та цифрових карт. Прийняття оптимального рішення по просторовому розміщенню об'єкта, який проектують, здійснюється на альтернативній основі. Невід'ємним в цьому процесі вишукувань є взаємодія із САПР для даного виду об'єкту.

ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ТЕРИТОРІЇ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ ДЛЯ ОРГАНІЧНОГО ЗЕМЛЕРОБСТВА

Висідалко А.А.

(науковий керівник доц. Чумаченко О.М.)

Національний університет біоресурсів і природокористування
України

У всьому світі сьогодні відбувається інтенсивний розвиток альтернативного напрямку в сільському

господарстві. Він базується на органічному виробництві, дружньому ставленні до природи, відновленні родючості ґрунтів, здоров'ї рослин, тварин і людей. Усе більше виробників задають собі питання: «Що ми робимо? В якому стані Землю ми залишимо нашим дітям?»

Працюючи в галузі органічного виробництва впродовж багатьох років, шукаючи знання, спілкуючись із великою кількістю виробників і споживачів, ми побачили, що як в Україні, так і у світі необхідно сприяти обміну й поширенню інформації, новітніх підходів у напрямі сільського господарства, спрямованому на відновлення природи. Останнім часом і виробники і споживачі значно більше уваги приділяють «екологічно чистій» продукції. Один із способів виробництва екологічно чистої продукції, що набуває все більшої популярності в світі це органічне землеробство.

Органічне землеробство - це система виробництва сільськогосподарської продукції, яка забороняє використання синтетичних комбінованих добрив, пестицидів, регуляторів росту та харчових добавок до кормів при відгодівлі тварин [1].

На сьогодні в світі під органічним виробництвом зайнято 28 млн. га. Основні засади, на яких ґрунтується органічне виробництво, це відмова від використання мінеральних добрив синтетичного походження, стимуляторів росту і генетично модифікованих організмів та продуктів їх життєдіяльності; використання натуральних засобів та методів боротьби з шкідниками і хворобами рослин; недопустимо використання антибіотиків для профілактики захворювань і гормональних препаратів для стимулювання росту [2].

Для того, щоб розвивати галузь органічного виробництва потрібно впроваджувати певні еколого-економічні заходи:

- органічне виробництво здійснювати тільки на екологічно чистих землях;
- вирощування сільськогосподарських культур здійснюється без використання синтетичних мінеральних добрив, генетично модифікованого насіння;
- застосування широкозахватних важких дискових борін та широкозахватних культиваторів на глибину обробітку ґрунту 4-5 см;
- вирощування сільськогосподарських культур, адаптованих до природно-кліматичних, ґрунтових умов;
- захист посівів від хвороб і шкідників агротехнічними, мікробіологічними препаратами та профілактичними заходами.

Одним з основних споживачів органічної продукції в Україні має стати індустрія виробництва дитячого і дієтичного харчування, яка в даний час відчуває серйозні проблеми з сировиною. Не можна також не брати до уваги експортні можливості Українського органічного агровиробництва, в першу чергу, в Європейські країни.

Слід також відзначити, що в Україні інтенсифікація ніколи не набувала таких масштабів, як за кордоном. Практично скрізь збереглися сівозміни з багаторічними травами, різного роду пожнивними і проміжними культурами. Тому для наших сільськогосподарських підприємств у цьому плані перехід до органічного землеробства буде не настільки болючим [3].

Стратегічними напрямками розвитку органічного землеробства можна вважати:

- перехід великих сільськогосподарських підприємств до органічного землеробства за рахунок впровадження адаптивно-ландшафтних систем землеробства на основі їх біологізації;
- організація спеціалізованих підприємств малих форм господарювання або внутрішньогосподарських

підрозділів у великотоварних підприємствах з виробництва та переробки органічної продукції;

- формування системи управління і державної підтримки виробників органічної продукції, розробки програм підготовки фахівців органічного землеробства та розвиток органічного підприємництва з метою формування ринку вітчизняної органічної продукції.

Для того, щоб органічне землеробство розвивалося в Україні на належному рівні потрібно створити законодавчу та нормативну базу в сфері органічного виробництва, переробки та збуту; створити державний контролюючий орган, який має узгоджувати, контролювати та надавати консультаційні послуги виробникам та всім учасникам «органічного ринку»; розробити національні стандарти та єдину систему сертифікації екологічно чистої продукції, які мають бути узгоджені з міжнародними зразками; реалізовувати активну державну освітню політику щодо підвищення обізнаності населення про органічну продукцію, здоровий спосіб життя та популяризації екологічно чистого харчування; розробити відповідні кредитні програми та надати податкові пільги для розвитку органічного ринку та стимулювання всіх його операторів; розробити спеціальні освітні програми для підготовки висококваліфікованих фахівців в галузі вирощування, переробки та реалізації продукції.

Державна політика в сфері розвитку органічного виробництва має, перш за все, бути націлена на: встановлення цін на органічну продукцію з урахуванням забезпечення економічної ефективності виробництва та платоспроможного попиту населення України; розвиток каналів збуту; розвиток та налагодження систем організаційних структур ринку (біржі, торгові доми, аукціони, ярмарки, місцеві та оптові ринки, заклади роздрібною торгівлі тощо); прийняття національних стандартів щодо інспекції та сертифікації органічного

виробництва в аграрному секторі; встановлення відповідальності суб'єктів господарювання за порушення правил виробництва, збирання, зберігання та транспортування органічної сільськогосподарської продукції; розширення каналів збуту продукції шляхом проведення спеціалізованих міжнародних і регіональних виставок та ярмарок, міжнародних конкурсів, рекламних заходів, розвиток системи прямого постачання від виробників до споживачів; розвиток системи інформаційного забезпечення [4].

Отже, Україна є аграрною країною з розвинутим агропромисловим комплексом. Залучення організаційно-економічних і правових важелів запровадження органічного виробництва в агропромисловій сфері є запорукою інтенсивного розвитку даного сектору економіки, оскільки надасть можливість розширити ринки збуту виробленої екологічно чистої продукції.

Світовий досвід розвитку екологічного агропромислового комплексу свідчить про потребу в значній організаційній, фінансовій та правовій підтримці органічного виробництва з боку держави як складової забезпечення продовольчої безпеки України.

Література

1. «Про основні принципи та вимоги до органічного виробництва, обігу та маркування органічної продукції»: Закон України від 10 липня 2018 року № 2496-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2496-19>

2. «Про виробництво та обіг органічної сільсько - господарської продукції та сировини»: Закон України від 3 вересня 2013 року № 425-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/425-18>

3. 2. Федерація органічного руху України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.organic.com.ua/>

4. Артиш В. І. Перспективи формування ринку органічної продукції в Україні / В. І. Артиш, Г. М. Чорний // Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України: [збірник наукових праць]. – 2010. – Вип. 154. - Ч. 1. – С. 196– 199.

АНАЛІЗ УМОВ РУХУ ТРАНСПОРТНИХ ПОТОКІВ НА МАГІСТРАЛЬНИХ ВУЛИЦЯХ МІСТ

Гахов М.А.,

Балакшій А.А.,

Дадсі Омар

(науковий керівник доц. Фоменко Г.Р.)

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Зростання чисельності на території міст приводить до збільшення транспортних потоків. Параметри вулично-дорожньої мережі міст залежать від їх планування, щільності населення, складу транспортних потоків, рівня завантаження головних транспортних магістралей та швидкості сполучення на них, концентрації та розподілу пішохідних потоків.

Неминуче зростання транспортних засобів на вулицях міст приводить до виникнення багатьох проблем, які потребують рішень. Умови руху транспортних потоків – це складний процес, який обумовлений багатьма факторами, що впливають на безпеку та комфортний рух усіх учасників дорожньо-транспортної мережі міста.

Збільшення інтенсивності руху транспорту, зміна структури і швидкісних режимів транспортних потоків пред'являють все більш жорсткі вимоги до засобів